

Ove Berglund dicsérete

A Falvak Kultúrájáért Alapítvány 2007. január 22-én – a Magyar Kultúra Napján, a Stefánia Palotában tartott ünnepségen, az Egyetemes Kultúra Lovagja címet adományozta Ove Berglund író, fordítónak (Stockholm, Svédország) „A magyar kultúra külföldi népszerűsítésért.”

Indoklás: Vezető szerepet vállal a magyar irodalom svéd nyelvű népszerűsítésében. A svédországi magyarok nyersfordítása alapján fordította József Attila és Babits Mihály verseit és megszervezte a kötetek kiadását és terjesztését. Ezek mellett Balassi Bálint, Petőfi Sándor, Juhász Gyula, Ady Endre, Radnóti Miklós verseit is fordította, és előkészítette gyűjteményes kötet megjelenítését. A kortárs költők közül Kányádi Sándor verseit fordítja, és kötetet állít össze a magyar irodalomból felnőttek és gyermekek számára. Ove Berglund személyében a magyar irodalom svédországi „nagykövetét” tisztelhetjük.

Az ünnepségen a svéd író és fordítót, az adományozó testület svédországi tagja, az **Ághegy** szerkesztője, svéd nyelven fogadta a lovagok sorába.

A többnapos együttlét alatt a két író köteteket cserélt, így került Ove Berglund Babits *Jónás* könyve a szerkesztőhöz, aki kellemes kötelességének tartja bemutatni ezt az olvasóknak. Ove Berglundnak saját kiadója van, megjelent köteteivel, s munkásságával, ezután is, annak a nagyszerű hídnak egyik pillére ő, amit a magyar és a svéd irodalom között, több hozzá hasonló barátunk segítségével, közösen építünk mindnyájunk hasznára.

Ove Berglund Babits fordítása: a Jona fedőlapja és kötetet díszítő Björn Edlund egyik rajza

Kedvesemmer, aki e verset első olva
 sója: volt, kifogghatatlán szeretettel
 adja a lepiratott - mely ép e napra
 készült el - névnapjára 1938. = ban
 Miklós

Jónás könyve

Első rész

Monda az Ur Jónásnak: „Kelj fel és menj
 Ninivébe, kiáltó a Város ellen!”

Nagy ott a baj, megáradt a gonoszság:
 Szennyes habjai szent lábamat mossák.”

Ézött, és fűtkele Jónás, hogy szaladna,
 de nem hová a Mennybeli akarta,
 mivel rihellé a prófétaságot,
 félt a várostól, sivatagba vágyott,
 ahol magány és békeség övezze,
 semhogy a feddett népség megkövesse.

Kivülén azért Jafó kikötőbe
 hajóra szállott, mely elvinné őtet
 Tarsis felé, s megadta a hajóbéret,
 futván az Urat, mint tolvaj a hóhért!

FÖRSTA DELEN

”Res dig och gå”, sa Herren till Jona,
bege dig till Nineve, anropa staden.
Nöden är stor och ondskan där flödar,
sörjan har nått mina heliga fötter.”
Sade han. Jona stod upp för att rusa,
men ej i den riktning som Herren beslutat.
Att vara profet han skydde som pesten,
fruktade staden och längtade öknen
för att i ensamhet leva helt fredad,
slippa av uppläxad folkhop bli stenad.
Sålunda nådde han hamnen i Jafo,
fann där en skuta som skulle till Tarsis,
betalade hyran för vidare öden,
flyende Herren som tjuven från bödeln!

A várost annely mint egy fátyla éget
nagy korzakkom át, és nemzedékek
élték fényénél, s nem bírt meg vele
a sivatagnál annyi vad ozele?

Melyben lakott sok százszor ezer ember
s rakta fészket munkálva türelemmel:
"É sem tudta, és ki választja szelylet,
mit rakott jobb =, s mit rakott balkezével?"

Bird art reám, majd szüneteltom én.
A só tied, a fegyver az engém.

Te csak prédikálj, Jónás, én seleksem.

Ninive nem él örökke. A tők sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
síneletni fognak újabb Ninivél
és jönnek új Jónások, mint a tömör
magvaiból új indák csepe-céner,
s negyven nap, negyven év, vagy ezer annyi,
az én számban nyolcanart jelenti."

Így szólt az Ur, és Jónás hallgatott.

A nap az égen lassan ballagott.

Mesze lépésös tornyai Ninivénél
a hőtől ringatva emelkedének.

A szörnyű város mint zihálva roppant
deven állat, nyúlt el a homorban.

Babits Mihály

Staden, som varit en fackla som brunnit
under de stora epoker som svunnit,
generationer som ledda av lågan
motstått de vildaste ökenstormar,
människor, mångfalt hundrade tusen,
som arbetat tåligt, satt bo, vårdat husen?
Vad ninevern gjorde med vänstra handen
och vad med den högra står skrivet i sanden.
Lämna åt mig du att utskilja svaren.
Orden är dina men mina är vapnen.
Du är predikaren, jag den som handlar.
Staden, likt kurbitsen, lever ej evigt.
Du inte heller. Den tiden ska randas
då nyare ninever födes att andas,
nyare jonaer kommer till världen,
nyare kurbitsar gror från dess kärnor.
Fyrtio dagar, år eller sekel –
för mig har de alldeles samma mening.”

Sålunda talade Herren, och Jona
teg, medan solen på himlen sakta
fortsatte vandra, och torngaveltrappan
i Nineve hävde sig långsamt av hettan.
Staden stänkade, sträckte i sanden:
en levande best där vid himlaranden.